

Sygn. akt VIII Ka 1047/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Kamiński** Sędziowie: **SO Marzanna Chojnowska**

SO Przemysław Wasilewski – spr.

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Haliny Dyszlatys

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2013 roku

sprawy skazanego K. O. (1)

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt VII K 699/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. O. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 września 2010 r. w sprawie **XV K 363/10** za czyn popełniony w dniu z 22 na 23 października 2009 r. na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazano na **karę 1 roku pozbawienia wolności** oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując, jako równowartość jednej stawki kwotę 10 zł, na mocy art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, zasądzone opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi. Postanowieniem z dnia 23 września 2011r. zarządzono skazanemu wykonanie ww. kary pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 13 czerwca 2011 r. w sprawie **VII K 330/11** za czyn popełniony w dniu 2 marca 2011 r. na mocy art. art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazano, zaś na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzono karę **2 lat pozbawienia wolności** oraz 50 stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 złotych, na mocy art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i oddano go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego. Na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 2.03.2011 r. do 3.03.2011 r. uznając ją za uiszczoną w tej części. Orzeczono obowiązek naprawienia w całości szkody w postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonych. Zasądzone opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi. Postanowieniem z dnia 9 lutego 2012r. zarządzono skazanemu wykonanie ww. kary pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie **VII K 944/11** za czyn popełniony w dniu 16 lipca 2011 r. i za to na mocy art. 278 § 1 kk skazano i wymierzono karę **6 miesięcy pozbawienia wolności**, na mocy art. 63 § 1 kk zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach od 16.07.2011 r. do dnia 17.07.2011 r., zasądzono opłatę i obciążono pozostałymi kosztami sądowymi

4. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie **VII K 178/12** za czyn popełniony w dniu 5 listopada 2011 r. i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę **8 miesięcy pozbawienia wolności**. Na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie o sygn. VII K 699/12 na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu wyroki wymienione w punktach 3 i 4 tj. w sprawach VII K 944/11 i VII K 178/12 Sądu Rejonowego w Białymstoku i wymierzył skazanemu K. O. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonej kary łącznej w pkt. 1 sentencji orzeczenia zaliczono skazanemu okresy odbytych dotychczas kar pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie VII K 944/11 w postaci zatrzymania w dniach od 16.07.2011 r. do dnia 17.07.2011 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi pozbawienia wolności.

W pozostałej części wyroki podlegające łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

Na mocy art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie połączenia wyroków w sprawach XV K 363/10 i VII K 330/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku postępowanie umorzono.

Zwolniono skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł skazany K. O. (2), zaskarżając wyrok w całości, zarzucając mu rażącą surowość orzeczonej kary łącznej, wnosząc o złagodzenie orzeczonej kary łącznej poprzez zastosowanie zasady absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.k. Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą przesłanki określone w art. 85 k.k. Przepis art. 85 k.k. stanowi, iż Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Jednoznacznie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie kierując się określonymi w w/w przepisach formalnymi przesłankami orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej, orzekł wobec skazanego K. O. (1) karę łączną, za pozostające ze sobą w zbiegu realnym przestępstwa, za które został skazany w sprawach (sygn. akt VII K 944/11 i VII K 178/12). Na zasadność takiego rozstrzygnięcia wskazują tak daty popełnienia czynów, jak i daty wydania wyroków jednostkowych. Pozostałe orzeczenia nie mogły, w świetle przesłanek przewidzianych w treści art. 85 k.k., zostać objęte wyrokiem łącznym. Stąd w zakresie tych orzeczeń postępowanie umorzono. Sąd Okręgowy w pełni podzielił również i to stanowisko Sądu Rejonowego.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez skazanego dotyczącego wymiaru orzeczonej kary łącznej wskazać należy, iż to niewątpliwie przepis art. 86 § 1 k.k. ustala minimum i maksimum wymiaru kary łącznej, która może

być wymierzona w granicach od najsurowszej orzeczonej kary (system absorpcji) do sumy orzeczonych kar (model kumulacji). W tak określonych granicach funkcjonuje model pośredni, tj. asperacji. Kierując się jednym z powyższych systemów Sąd wymierza jedną karę za całość czynów przestępczych pozostających ze sobą w zbiegu realnym.

Tak wyznaczony dolny i górny próg kary łącznej, który w niniejszej sprawie w zakresie zbiegu realnego przestępstw wynosi od 8 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar wymierzonych) do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar wymierzonych), określają nieprzekraczalne, wynikające z przepisów prawa materialnego granice jej wymiaru, w ramach których wykorzystując ogólne dyrektywy wymiaru kary oraz szczególne dyrektywy wymiaru kary łącznej, Sąd zobowiązany jest do ukształtowania konkretnej kary za wszystkie pozostające w realnym zbiegu przestępstwa (wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., IV KK 392/05, LEX nr 164376).

W powyżej przedstawionych granicach, uzupełnionych o granice danego rodzaju kary, Sąd uzyskuje możliwość swobodnego wyboru wysokości kary łącznej. Swoboda Sądu ograniczona jest dyrektywami i zasadami wymiaru kary poprzez ustalenie stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 28 czerwca 2002 roku, II AKa 138/02, KZS 2002, z. 7-8, poz. 41, LEX nr 57022).

Sąd Okręgowy podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, iż wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które były podstawą wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniu kary łącznej (wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65, LEX nr 19944).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił wszystkie powyższe okoliczności przyjmując, iż nie dają one podstawy do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu, tj. kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanego systemu absorpcji, słusznie stosując zasadę asperacji przy wymierzaniu kary łącznej.

Do kryteriów przedmiotowych, jakie winny być wzięte pod uwagę zaliczyć należy bliskość czasową popełnienia przestępstw (największa, gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkanaście przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobro, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywacje bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 stycznia 2005 r., II AKa 274/04, KZS 2005, z. 1, poz. 14, LEX nr 149756).

Jeśli chodzi o odległość czasową czynów, jakich dopuścił się skazany, które zostały objęte wyrokiem łącznym, to nie jest ona znaczna. Zostały one bowiem popełnione w dniu 16 lipca 2011 r. i 5 listopada 2011 r. Należy jednak zauważyć, że skierowane były one przeciwko różnym dobrom – mieniu (art. 278 § 1 k.k.) i bezpieczeństwu w komunikacji oraz respektowaniu orzeczeń sądowych (art. 178 a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k.).

Ponadto zasadnicze znaczenie przy określaniu konkretnego rozmiaru kary łącznej mają dyrektywy prewencyjne albowiem jak słusznie przyjęto w orzecznictwie i piśmiennictwie, kara łączna stanowi instytucję służącą do swoistego podsumowania działalności przestępczej sprawcy, obejmującego syntetyczną i całościową ocenę zachowań sprawcy przejawiającą się w postaci jednej kary wymierzonej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa (M. Szewczyk, „Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102, LEX nr 141252). Zauważyć w tym miejscu należy, że wielość popełnionych przez sprawcę przestępstw wpływa na negatywną ocenę społecznego niebezpieczeństwa sprawcy będąc jego istotnym czynnikiem prognostycznym. Oceny tej w sposób istotny nie zmienia nadesłana przez jednostkę penitencjarną opinia, z której wynika, że skazany K. O. (1) w zakładzie karnym funkcjonuje w sposób bezkonfliktowy, w sposób dostateczny przestrzega porządku oraz regulaminu. W poprzedniej jednostce penitencjarnej jego zachowanie oceniono niedostatecznie, był karany dyscyplinarnie za

odmowę wykonania prac społecznych na rzecz zakładu karnego. Z opinii wynika również, że skazany w rozmowie wychowawczej deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych czynów, akceptując konieczność odbycia kary.

Powyższe zachowanie skazanego zdaniem Sądu Okręgowego świadczy w zasadzie, że stosuje się on do reguł obowiązujących w jednostce. Trudno jednak uznać, że w jego życiu nastąpiła istotna pozytywna zmiana. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe fakty nie stanowią wystarczającej gwarancji całkowitej resocjalizacji skazanego i zupełnej zmiany postrzegania przez niego swego negatywnego postępowania, w razie przychylenia się do apelacji w/w.

Uwzględniając zatem powyżej omówione dyrektywy dające Sądowi możliwość indywidualizacji wymiaru kary łącznej, a zwłaszcza dotychczasowy sposób życia i zawartość kryminalną przestępczej działalności skazanego, należało uznać, że orzeczona kara łączna 1 roku pozbawienia wolności nie może być uznana za rażąco niewspółmierną i sprzeczną z dyrektywami prewencji indywidualnej i generalnej. Z tych też względów uznając, iż wymierzona przez Sąd I Instancji kara łączna stanowi wypadkową branych przez Sąd pod uwagę okoliczności, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze kierując się względami słuszności.